

Tuttuun pirttiin tultiin juuri, saapasteltiin pankon luokse
vaimo vallan kylmissänsä, lähes jäätyvin jäsenen.
Tuli loimuaa takassa, vähitellen hiipuu hiillos,
leviää jo kauas lämpö.

Katson kauas akkunasta: Ulkona on outo hetki,
niinkuin tai`ottu näkymä. Sinisenä siintää hanki,
metsä huokuu merkillisnä, hiljaa huokaa tumma taivas,
luonto nukkuu jo unessa.

Sivakoimme juuri siellä, hiljallensa hiihtelimme.
Melua ei maailmasta korvihimme kantautunut.
Silti nähtiin eloa. Kertoi jäljet nietoksessa,
askelmerkit kuusen alla jäniksien hyppelyistä,
pitkäkorvien olostä, veitikoiden ruokailusta.
Myöskin ilves merkkejänsä jättänyt on jälkehensä.
Iso kissa istui puussa saalistansa väijyskellen,
kunnes loikkasi lumille peurapaistin saadaksensa.
Monet muutkin löytyi merkit, koukeroiset kaikenlaiset
elämästä hangen päällä, talvipäivän pakkasessa,
ajan kylmän kainalossa sekä nietosten sisässä.

Hiillos hehkuu, tummuu taivas, hyvä olla ihmisellä.
Vielä löytyy metsän rauha latautua ihmislästen,
yksin kulkea salolla.
Löytyy paljon puhtautta särpimeksi sielullemme,
hyvän tunteen voiteheksi, mielen lääkkeeksi hyväksi.